

Styrken i at kæmpe: En rejse med min bedstefar

Af Asta Sofie Sloth Ebbesen

Sygdom har vist mig, hvor sårbare vi mennesker faktisk er. At se en, man elsker, blive syg, gør én hjælpeløs på en måde, man aldrig kan forberede sig på.

Da jeg var 4, fik min bedstefar konstateret kræft. Han blev opereret, og kræften forsvandt, men desværre kom den tilbage. Jeg husker tydeligt, hvordan han fik klippet sin hestehale af, så han kunne beholde den som et minde, når han mistede alt sit hår til kemoen. Lægerne troede ikke, at han havde lang tid tilbage.

Min bedstefar kom med i et forskningsprojekt, som gjorde, at han kunne leve med sygdommen i 8 år. Han var en stærk og stædig mand. Da han fik en hjerneblødning første gang, blev han indlagt, og vi var ofte oppe at besøge ham. Det var hårdt, men på en måde også hyggeligt. Senere kom han i genoptræning, og vi gik ture med ham for at hjælpe hans krop med at komme sig.

Da han kom hjem, var han svagere, og min mormor måtte hjælpe ham med flere ting. Senere fik han endnu en hjerneblødning, og den her gang forstod jeg meget mere, hvad der egentlig skete. Vi besøgte ham stadig tit, og hver mandag hentede min mormor mig fra skole, så vi kunne tage op og gå en tur med ham. Han kom sig igen og var med til min søsters konfirmation, hvor han holdt en flot tale.

Men under corona blev hans tilstand værre. I 2021 blev det så slemt, at min mormor fik en hospitalsseng hjem til ham, og han fik besøg af sygeplejersker hver dag. Vi var oppe hos dem næsten hver dag i den tid. Han havde svært ved at huske og tale, og han havde brug for hjælp til alt, selv de små ting.

Den 1. april 2021 døde min bedstefar. Han havde kæmpet så længe, men til sidst var det ikke nok. Det var svært at se en, man elsker, kæmpe så hårdt for at holde fast i livet hver dag. Men det hjalp mig at holde modet oppe og tro på, at vi alle har noget i os, der gør, at vi kan finde styrken til at komme igennem selv de hårdeste tider.

At tale med andre om det hjalp mig også rigtig meget, især med dem, der havde været igennem noget lignende. Det gav mig en følelse af forståelse og tryghed. Jeg er på en måde lettet over, at han nu har fået fred. I 8 år kæmpede han hver dag for at få lov til at se solen skinne.

Hvis man føler, at man ikke har nogen at snakke med, kan man altid ringe til Børnetelefonen, og jeg ved at Kræftens Bekæmpelse også har konsulenter og frivillige, der kan hjælpe.

Selvom det er svært at finde noget positivt i det, har jeg lært flere vigtige ting: Hvis man rækker ud efter hjælp, er der ofte nogen i ens netværk som gerne vil lytte og hjælpe dig. Man skal blive ved med at kæmpe, selvom det er hårdt, og man skal blive ved med at tro på der er håb. Min bedstefar har lært mig, at vi kan finde styrke, selv når alt virker umuligt.